

nink illes surma peljun. Enne öddangut saiva nemma ütte sure pae mannu; säält nätti neid peake rannast ärra, nink römoga panniwa ne kats önneto mehhe tähhele, kuis rahwas wennega mannu rühksiva, neid häddast ärrapästma. Pillangi sare pääl woeti neid armsaste wasta nink fanneti neide eest targaste hoolt. Neile anti eddimält väga weidi siwwa, nink sis aiga pitti en-namb, selle et nemma ni nõrgas jánu nink ni mitto päiva nälga fannatanu. Sis saiva nemma its kowwembas. Ent sedda armsat seltsimeest es lõwva nemma en-namb, kui tedda töisel hommungul otsma minti. Es olle ei jälgi, ei tähte funneke fest önnetumimast en-namb tutta.

Töise kats rannamehhe, sedda Jummas ni immetaolikult surma häddast olli ärrapästnu, piddiwa seni kui lehhe-kuni Seime male jáma. Sis saiva nemma omma koddo, nink kes köhtap neide ja omimatside römo ärratönneda, kui õits töist nättia saiva! Nemma kettiwa nüüd Jummalat, te merre pääl neid omman armun kaitstu ja immetaolikult allale hoitnu. Sis olli merre ja oht mõdalannu, nink Jummal and neile jälle rahho päiva.

Juttu.

1. Kats warblast.

Ajastaig olli pöowwalinne, aig tühjane; sis tükse ndig ka fatte warblaste mannu. Möllembil olli häddä käen, möllembil surm föamen. „Wellekenne, „Poggo jöudo,” — üttel nõrgemb töise wasta, — „lenda wälja nink otsi, ehk lõowat mõnda terrafest. „Kül läås minna sinnoga ütten, ent ei köhta en-namb. Mes sa lõowat, to ka müsse. Ent rüphhi, „wellekenne, surm naaklap külge!” — Töine lubbas armsaste nink pond lendu. Temma lennas nink lõis pea ütte wisnapuid täus marju. „Mes meis nüüd „wigga”, römustel warblane, lennas pu päle, nink naakkas marju zoggema nink tühja kõtto täütma. Päiw läts jo maddalahe, näljane söbber tulli meelde. „Waja sis koddo pole rühki, söbrale toito wi-ja.” — Möttel kül mehhekenne minna, — tulli jälle himmo jája, — arwas: „et joud om mul weel „kassin, marja puun omma ni maggusa; — ma „taitsa weel ütte marjakest, — ma wöotta „weel töist.” — Nida wiit warblane aja ärra, karras üttest ossast töise ossa päle, seni kui pimme päle tulli nink temma maggama jái. Kui töine hommung tulli, sis tulli haige wellekenne meelde. Temma lennas rutto sinna paika, kohhes temma tedda olli jätnu; — ent föbrakenne olli pu al külle pääl maan, nink surmoga külmas jánu.

Oppus: Töine ossa pääl römoga karglep,
Töine otan sääl surmaga waidlep!
Lubbot armo si töisele nauta:
Tullep se sis ka pea sut täuto.
